

MIRTIES VARTAI

Eragonas stebeilijosi į tamsų akmeninį bokštą, kuriame gyveno pabaisos, nužudžiusios dėdę Garou.

Tysojo ant pilvo palei smėlėtos kalvos pakraštį, nusėta rėtais žolės kuokštais, dygliuotais krūmais ir mažučiais kaktusais, panašiais į rožės pumpurą. Yrantys pernykščiai lapai dūrė delnus, jis dar pašliaužė pirmyn, kad geriau matytų Helgrindą, kuris stūksojo virš žemės kaip tamsus durklas, išlindęs iš žemės vidurių.

Vakaro saulė nudriekė per kalvas ilgus siaurus šešėlius, toli vakaruose žibėjo Leonos ežeras, o horizontas raibuliavo auksu.

Iš kairės Eragonas girdėjo lygų šalia išsitiesusio pusbrolio Rorano kvėpavimą. Paprastai negirdimas oro įkvėpimas ir iškvėpimas atrodė baisiai garsus paaštrėjusiai Eragono klausai – tai tik vienas iš daugybės pokyčių, įvykusių per Agaeti Blodreną, elfų Kraujo aukos šventę.

Bet dabar į tai mažai kreipė dėmesį, nes stebėjo, kaip prie Helgrindo traukia žmonių būrys, veikiausiai iš Dras Leonos, esančios už kelių mylių. Kolonos priekyje ėjo dvidešimt keturi vyrai ir moterys, apsirengę storos odos drabužiais. Visų eisena buvo keista ir vis kitokia – jie šlubčiojo, vilko kojas, kūprinosi ar rangėsi; ėjo su ramentais ar stūmėsi rankomis, nes kojos buvo labai trumpos. Eragonas suprato, kad visi dvidešimt keturi neturi arba rankos, arba kojos. Jų vadas sėdėjo ant neštuvų, kuriuos nešė šeši vergai aliejumi išteptais kūnais. Nuostabu, kad jis ar ji, – buvo sunku atskirti, – galėjo taip sėdėti, nes teturėjo liemenį ir galvą, ant kurios pūpsojo užmaukšlintas trijų pėdų aukščio puošnus odinis šalmas.

– Helgrindo šventikai, – šnibžtelėjo jis Roranui.

– Ar jie naudoja magiją?

– Gali būti. Netyrinėsiu Helgrindo mintimis, kol jie čia, nes jei tarp jų yra magų, pajus ir išaiškės, kad slepiamės.

Už šventikų, išsirikiavę dviem eilėmis, sunkiai traukė jauni vyrai, apsigobę aukso spalvos audiniu. Kiekvienas nešėsi stačiakampį metalinį rėmą su dvylika skersinių, ant kurių kabėjo metaliniai varpeliai, dydžio sulig griežčiais. Pusė jaunuolių smarkiai supurtydavo rėmus, kai žengdavo dešine koja, ir pasigirsdavo liūdnas nedarnus skambėjimas, o kiti juos supurtydavo, kai ant žemės dėdavo kairę koja, – metaliniai liežuvėliai skimbteldavo į metalo sienelės ir niūrus tarškesys nuaidėdavo kalvomis. Patarnautojai varpelių skambėjimą palydėdavo riksmomis, dejavo ir šaukė apimti aistros.

Keistos eisenos gale lyg kometos uodega vilkosi Dras Leonos gyventojai: kilmingieji, pirkliai, keli aukšti karo vadai ir būrys tų, kuriems gyvenime ne taip pasisekė, – darbininkai, elgetos ir paprasti pėstininkai.

Eragonui dingtelėjo klausimas, ar eisenoje yra ir Dras Leonos valdytojas Markusas Taboras.

Sustoję prie stataus akmenų pylimo, juosiančio Helgrindą, žyniai susibūrė prie didelio rūdžių spalvos akmens plokščiu viršumi. Kai visa kolona sustingo prieš altorių, būtybė ant neštuvų sukrutėjo ir ėmė giedoti balsu, rėžiančiu ausį ne menčiau nei varpų skalambijimas. Žynio balsą sklaidė vėjo gūšiai, bet Eragoną pasiekė senosios kalbos nuotrupos, – keistai iškraipytos ir netaisyklingai tariamos, prikaišiotos nykštukų ir urgalų kalbų žodžių. Buvo girdėti ir gimtosios Eragono kalbos senoji tarmė. Jis nedaug suprato, bet ir to pakako, kad imtų krėsti šiurpas, nes buvo kalbama apie dalykus, kurių geriau nežinoti: apie juodą neapykantą, šimtmečius lindėjusią tamsiuose žmonių širdžių užkaboriuose, prasiveržusią po Raitelių žlugimo, apie kraują ir beprotybę, apie keturis ritualus, atliekamus per Mėnulio užtemimą.

Kraupiajai kalbai nutilus, prilėkė du žemesnieji šventikai ir perkėlė savo šeimininką (ar šeimininkę, nes galėjo būti ir taip) nuo neštu-

vų ant altoriaus. Tada Vyriausiasis šventikas trumpai sukomandavo. Dviašmenio kardo plienas suspindo aukštai kaip žvaigždė ir švystelėjo žemyn. Iš šventiko pečių švirkstelėjo kraujo upeliai ir nutekėjo odiniu drabužiu aptrauktu liemeniu, ėmė telktis ant akmens ir galiausiai srūti ant žemės.

Kiti du šventikai pripuolė tekinti kraujo į taures ir kai šios prisipildė, pasiuntė susirinkusiems, o šie godžiai gėrė.

– Fu! – tyliai nusipurtė Roranas. – Nepasakei, kad tie bjaurūs mėšedžiai, kraujasiurbiai ir buki garbintojai yra kanibalai.

– Ne visai. Žmogienos jie nevalgo.

Kai visi suvilgė gerkles, nuolankūs naujokai vėl pasodino vyriausiąją žynį į neštuvus ir apmuturiavo pečius baltais tvarsčiais. Švarų audinį netrukus išmargino kraujo dėmės.

Žaizdos vyriausiajam šventikui, rodės, nieko nereiškė, nes jis atsisuko į pakalikus, kurių lūpos buvo spanguolių raudonumo, ir pareiškė:

– Dabar jūs tikri mano Broliai ir Seserys, visagalio Helgrindo papėdėje ragavote syvų iš mano gyslų. Kraujas šaukiasi kraujo ir jei kada Šeimai reikės pagalbos, viską darykite Bažnyčiai ir išpažįstantiems Baugiojo valdovo galią... Patvirtinkime ištikimybę Triumviratui, kartu tardami Devynias priesaikas... Gormu, Ilda ir Angvaros kalnu prisiekiame atiduoti pagarbą bent triskart per mėnesį, valandą prieš suteimas, o tada paaukoti save, kad numalšintume amžiną mūsų Didžiojo ir Baugiojo valdovo alkį... Prisiekiame laikytis apribojimų, kurie išvardyti Tosko knygoje... Prisiekiame visada nešiotis Bregnirą prie kūno ir amžinai susilaikyti nuo dvylikos iš dvylikos ir neliesti mazguotos virvės, kad neužterštų...

Staiga pakilęs vėjas išblaškė vyriausiojo šventiko žodžius. Tada Eragonas pamatė, kad klausytojai išsitraukė mažus lenktinius peiliukus, įsipjovė alkūnės linkį ir suvilgė altorių savo krauju.

Po kelių minučių vėjas liovėsi pūtęs ir Eragonas vėl girdėjo šventiką:

– ...ir ko tik trokštate, bus jums duota kaip užmokestis už paklusnumą... Šlovinimas baigtas. Bet jei tarp jūsų yra tokių, kurie išdrįs įrodyti tikrąją savo tikėjimo stiprybę, tepasirodo!

Minia sustingo ir visi kupini susižavėjimo nulenkę galvas; turbūt šios akimirkos ir laukė.

Tyla truko ilgai ir, rodės, jau nieko neįvyks, bet vienas patarnautojas išsiveržė priekin ir suriko:

– Aš!

Riaumodami iš pasitenkinimo jo bendrai ėmė skimbčioti varpeliais pašėlusiu ritmu, visi įsisiautėjo, ėmė šokinėti ir šūkauti lyg išprotėję. Šiurkšti muzika Eragono širdyje įskėlė jaudulio kibirkštį ir nors tai, kas ten vyko, buvo šlykštu, vis dėlto pažadino pirmąją gyvulišką sielos dalį.

Nusimetęs auksinius drabužius ir likęs tik su odine strėnjuoste, tamsiaplaukis jaunuolis užšoko ant altoriaus. Raudoni lašai tykstelėjo iš po kojų. Atsisukęs į Helgrindą, ėmė virpėti ir purtytis lyg apimtas drebulio, paklusdamas varpelių tarškėjimo ritmui. Galva vartaliojosi ant kaklo, lūpų kampučiuose pasirodė putos, rankos rangėsi lyg gyvatės. Prakaitas pasruvo raumenimis ir netrukus kūnas besileidžiančios saulės spinduliuose švytėjo kaip bronzinė statula.

Varpeliai patrakusiai dzingsėjo, nebuvo įmanoma supaisyti, kur baigiasi viena nata ir prasideda kita. Tada jaunuolis atmetė ranką sau už nugaros. Į ją žynys įdėjo keistą įnagį: tai buvo vienašmenis ginklas, dviejų su puse pėdos ilgio, įtvirtintas į akmenines kriaunas, senovinis, geležtė plati ir siaura, į galą platėjanti ir dantyta, kiek panaši į drakono sparną. Šis įnagis skirtas tik vienam: prakirsti šarvus, kaulus ir sausgysles lyg išpampusį vandenmaišį.

Jaunuolis iškėlė ginklą aukščiausios Helgrindo uolos link. Tada priklaupė ant vieno kelio ir kažin ką suklikęs rėžė ašmenimis per kairį riešą.

Kraujas pliūptelėjo ant uolų šalia altoriaus.

Eragonas krūptelėjo ir nusuko akis, bet klaikūs jaunuolio riksmi vis tiek skambėjo ausyse. Mūšyje buvo matęs dar ne tokių vaizdų, bet labai blogai, kai žmogus pats save žaloja, nors gyvenime pavojų ir taip netrūksta.

Sušlamėjo žolės, nes Roranas pasimuistė. Nusikeikė sau į barzdą ir vėl nutilo.

Kol žynys burtažodžiu stabdė kraujavimą iš jaunuolio žaizdos, vienas patarnautojas atrišo du vergus nuo vyriausiojo šventiko neštuvų ir per kulkšnis prirakino prie metalinio žiedo, įkalto altoriuje. Tada pakalikai iš po drabužių ištraukė daugybę ryšulėlių ir sukrovė ant žemės, toliau nuo vergų.

Apeigos baigėsi ir žyniai su palyda, šūkčiodami ir skambčiodami varpeliais, nuo Helgrindo nužygiavo Dras Leonos link. Vienarankis uolus tikėjimo išpažinėjas klupinėjo paskui vyriausiąjį šventiką.

Jo veide švietė palaiminga šypsena.

– Ką gi, – pratarė Eragonas ir lengviau atsikvėpė, nes kolona pranyko tolumoje už kalvos.

– Kas „ką gi“?

– Buvau ir pas nykštukus, ir pas elfus, bet nemačiau tokių keistenybių, kokias išdarinėja šitie žmonės.

– Tokie pat pabaisos kaip razakai. – Roranas kilstelėjo smakrą Helgrindo link. – Gal dabar gali patikrinti, ar Katrina tenai?

– Pamėginsiu. Bet būk pasirengęs sprukti.

Eragonas užsimerkė ir lėtai atvėrė sąmonę, keliavo nuo vienos gyvos būtybės proto prie kitos, lyg vandens srovelės skverbtūsi per smėlį. Patikrino knibždančias rėplinėjančių vabalų gyvenvietes, driežus ir gyvates, užsiglaudusius už įkaitusių uolų, įvairiausius paukščius giesmininkus, smulkius žinduolius. Vabalai ir gyvūnai sukrutę ruošėsi bemat užklupsiančiai nakčiai, lindo į urvus, o nakties gyventojai žiovavo, ražėsi ir rengėsi medžioklei ar maisto ieškoti.

Kaip ir kiti jutimai, Eragono gebėjimas skaityti mintis lengviausiai pasiekė netoliese esančias būtybes. Kol mintimis nusigavo iki Helgrindo papėdės, beįstengė tirti tik stambesnius gyvūnus, ir tuos tik šiek tiek.

Atsargiai skverbėsi toliau, pasirengęs iškart atsitraukti, jei susilietų su priešais: razakais ir razakų tėvais, jų žirgais, didžiosiomis letrblakomis. Eragonas nebijojo būti pastebėtas tik todėl, kad razakai nevaldė magijos ir kažin ar mokėjo apsisaugoti nuo minčių žvalgymo.

Razakams ir letrblakoms to visai nereikėjo, jie vien alsavimu tvirčiausią vyrą paverčia stabu.

Ir nors Eragonas, naršydamas po padarų mintis, rizikavo būti pastebėtas, jiedu su Roranu ir Safyra privalėjo sužinoti, ar razakai Helgrinde laiko Rorano sužadėtinę Katriną. Nuo to priklausė, ar teks ją vaduoti, ar paėmus į nelaisvę kvosti razakus.

Eragonas tyrė ilgai ir sunkiai. Atsitokėjęs pamatė, kad Roranas žiūri į jį kaip peralkęs vilkas. Pilkose akyse degė pyktis, viltis ir toks sielvartas, kad, rodės, jausmai plykstels kaitriausia liepsna ir pelenais pavėrs viską aplinkui, išlydys net uolas.

Eragonas suprato.

Katrininos tėvas, mėsininkas Slounas, įdavė Roraną razakams, bet šiems nepavyko jo sučiupti. Tada razakai iš Rorano miegamojo pagrobė Katriną ir išgabeno ją iš Palankaro slėnio. Karvaholo gyventojams beliko arba žūti nuo karaliaus Galbatorikso kareivių rankos, arba pakliūti į nelaisvę. Negalėdamas vyti Katrininos, Roranas pačiu laiku įtikino kaimo gyventojus palikti namus ir sekti jį per Keterą į pietus Alagezijos pakrante, o paskui prisidėti prie maištininkų vardečių. Teko iškęsti daug ir didelių sunkumų. Bet tolimes kelias suvedė Roraną ir Eragoną, kuris žinojo, kur lindi razakai, ir pažadėjo padėti išgelbėti Katriną.

Kaip vėliau paaiškino Roranas, jėgų jam teikė aistra, kuri įkvėpė drąsos ten, kur kiti dvejojo, ir padėjo įveikti priešus.

Panašus užsidegimas dabar buvo apėmęs Eragoną.

Nė nemąstė apie savo saugumą ir stojo į kovą su blogiu, nes į pavojų buvo patekę brangūs žmonės. Mylėjo Roraną kaip brolių, o Roranas ketino vesti Katriną, tad Eragonui ji jau buvo kaip šeimos narė. Dar svarbiau, kad Eragonas su Roranu – paskutiniai iš savo giminės. Eragonas išsižadėjo savo tikro brolio Murtago, taigi jiedu su Roranu teturėjo vienas kitą, o dabar ir Katriną.

Bet juos vedė ne vien kilnūs giminystės jausmai. Turėjo dar vieną tikslą: atkeršyti! Ne tik išplėsti Katriną iš razakų, abu kariai, – mirtingas žmogus ir Drakono Raitelis, – troško pribaugti karaliaus Galbato-

rikso tarnus už tai, kad kankino ir nužudė Rorano tėvą Garou, kuris atstojo tėvą ir Eragonui.

Žinios, kurias susirinko Eragonas, buvo svarbios ir jam, ir Roranui.

– Atrodo, aptikau ją, – pratarė. – Nesu tikras, nes mes toli nuo Helgrindo ir nesu pasiekęs jos proto anksčiau, bet manau, ji toje viršukalnėje, slepiama beveik pačiame viršuje.

– Ar ji sveika? Ar nesužeista? Po velnių, Eragonai, réžk tiesiai: ar jie jos nenuskriaudė?

– Dabar jai neskauda. Daugiau negaliu pasakyti, nes sutelkiau visas jėgas vien tik jos sąmonei išskirti, negaliu su ja bendrauti. – Bet Eragonas nepasakė, kad aptiko ir antrą žmogų. Įtarė, kas jis galėtų būti, ir labai nerimavo, kad tai nepasirodytų esą tiesa. – Bet neaptikau razakų ar letrblakų. Net jei razakai kažkaip prasprūdo, jų tėvai tokio didumo, kad gyvybinės jėgos turėtų šviesti kaip tūkstantis žibintų, panašiai kaip Safyros. Be Katrinos ir kelių kitų blankių šviesos dėmelių, Helgrinde juodų juodžiausiai juoda.

Roranas susiraukė, suspaudė kairį kumštį ir nužvelgė prieblandoje nykstančią uolą, gaubiamą tamsiai raudonų šešėlių. Tyliai bespalviu balsu lyg pats sau ištarė:

– Nesvarbu, teisybė tu ar klysti.

– Ką tu nori pasakyti?

– Šiąnakt nedrįsime pulti; naktį razakai stipriausi ir, jeigu jie netoliese, kvaila su jais kautis, kai mūsų jėgos silpnesnės. Sutinki?

– Taip.

– Taigi lauksime aušros. – Roranas mostelėjo į vergus, prikaustytus prie kruvino altoriaus. – Jei šių vargšelių auštant nebebus, žinosime, kad razakai čia, ir veiksime pagal planą. Jei ne, teliks keikti likimą, kad jie paspruko, išlaisvinti vergus, išgelbėti Katriną ir kartu grįžti pas vardenus, kol Murtagas mūsų neaptiko. Šiaip ar taip, nemanau, jog razakai ilgam paliko Katriną vieną, juk Galbatoriksui reikia jos gyvos, kad galėtų mane gąsdinti.

Eragonas linktelėjo. Norėjo vergus paleisti dabar, bet tada priešai sunerimtų, jog kažkas ne taip. Net jei razakai ateitų pasiimti pietų,

jiedu su Safyra negalėtų sukliudyti, kad jie nenusineštų vergų. Atviras drakono ir tokių padarų kaip letrblakos mūšis patrauktų visų vyrų, moterų ir vaikų dėmesį. Ir Eragonas nemanė, kad jam, Safyrai ir Roranui pavyktų pasprukti gyviems, jei Galbatoriksas sužinotų, kad jie Imperijoje vieni.

Jis nusisuko nuo supančiotų vyrų. *Jų labai tikiuosi, kad razakai dabar kitame Alagezijos krašte arba bent jau šiąnakt jie nebus alkani,* – pagalvojo sau tyliai.

Supratę vienas kitą be žodžių, Eragonas ir Roranas atbuli nušliaužė nuo neaukštos kalvos viršūnės, už kurios slėpėsi. Papėdėje pasilenkė ir atsistojo ant kojų, apsisuko ir trilinki nubėgo įranta tarp dviejų kalvų. Baugus takas vedė į siaurą, potvynių išgraužtą gilią daubą, nuklotą trupančiais skalūno luitais.

Nardydamas tarp gumbuotų kadagių, kuriais buvo nusėta dauba, Eragonas žvilgtelėjo aukštyn ir pro smailas medžių viršūnes išvydo pirmuosius violetinį dangų puošiančius žvaigždynus. Jie atrodė šalti ir ryškūs, lyg permatomos ledo šukės. Tada vėl susizgribo, kur deda kojas, ir kartu su Roranu nurisnojo į pietus stovyklavietės link.

PRIE STOVYKLAVIETĖS LAUŽO

Anglių krūvelė tvinkčiojo kaip didžiulio gyvulio širdis. Kartkarčiais pakildavo auksinės žiežirbos, nuspalvindavo malkas ir vėl dingdavo ant baltai įkaitusių plyšių.

Blėstantis Eragono ir Rorano įkurtas laužas blankia rausva šviesa nušvietė žemę aplinkui, iš tamsos išplėšė akmenuotos dirvos lopelį, kelis pilkus krūmokšnius, kiek tolėliau neryškius kadagių kontūrus, ir viskas.

Eragonas basas pėdas buvo ištiesęs į rubino spalvos žarijas ir lepinosi šiluma. Sėdėjo atsišliejęs į tvirtą Safyros dešinę priekinę koją, įsitaisęs tarp atsikišusių žvynų. Priešais ant tvirto kaip geležis, saulės nublukinto, vėjo nugairinto medžio kelmo rymojo Roranas. Kai tik krustelėdavo, kelmas šaižiai sugirgždėdavo ir Eragonui knietėdavo užsikimšti ausis.

Jau kurį laiką dauboje tvyrojo tylą. Net žarijos smilko be garso, Roranas buvo pririnkęs sausų šakų, kad nekiltų jokių dūmų, kuriuos galėtų išvysti prieš akis.

Eragonas ką tik baigė pasakoti dienos nuotykius Safyrai. Paprastai jis nesakydavo ką veikęs, nes mintys, jausmai ir kiti pojūčiai tyvuliuodavo tarp jų kaip vanduo nuo vieno ežero krašto iki kito. Bet šįkart reikėjo papasakoti, nes Eragonas žvalgyboje buvo užskliaudęs mintis, išskyrus tą valandėlę, kai tyrinėjo razakų irštą.

Kiek patylėjusi Safyra iš lėto nusižiovavo, pražiojusi aštriantę burną.

– *Taip, jie žiaurūs ir pikti, bet įdomu, jog razakai taip apkeri savo aukas, kad jos trokšta būti suėstos. Taigi jie puikūs medžiotojai... Gal ir man reikės vieną dieną taip pamėginti.*

– *Bet gal, – nesusilaikė Eragonas, – su žmonėm nebandyk. Geriau su avimis.*

– *Žmonės, avys: o koks drakonei skirtumas? – Ji nusikvatojo žemu gerkliniu juoku – duslus dundesys buvo panašus į griaustinį.*

Linktelėjęs priekin nuo aštrių Safyros žvynų, Eragonas sugriebė šalia gulėjusią gudobelės lazda. Pasukiojo delnuose gėrėdamasis šviesos žaismu ant nugludintų susipynusių šakų viršuje ir apibraižyto metalinio antgalio gale.

Prieš atsiskiriant nuo vardenų Degančiose Lygumose lazda jam įbruko Roranas, tardamas: „Imk. Fiskas man ją pagamino po to, kai razakai įkando į petį. Žinau, jog praradai kardą, tad pamaniau, ji tau pravers... Jei nori kito kardo, puiku, bet įsitikinau, jog kelis kartus mostelėjęs gera stipria lazda kovą beveik visada laimėsi.“ Prisiminęs, kad Bromas niekada nesiskirdavo su lazda, Eragonas nusprendė kol kas neieškoti naujo kardo, o kliautis šiuo gumbuotu pagaikščiu. Praradęs Zaroką, visai netroško įgyti kito, menkesnio kardo. Tąnakt lazda ir Rorano kirvio kotą sutvirtino ypatingais burtažodžiais, kad įnagiai nelūžtų, nebent būtų smarkiai slegiami.

Neprašyti prisiminimai užplūdo Eragoną: *Šmėkštelėjo niūrus oranžinis, sodraus raudonio dangus, kai jiedu su Safyra nėrė paskui raudonąjį drakoną ir jo Raitelį. Vėjas švilpė ausyse... Nuo smūgių kardu nutirpę pirštai, kai su tuo Raiteliu kovėsi ant žemės... Kaip kovoje nuplėšė priešininko šalmą ir pamatė, jog tai buvęs draugas ir pakeleivis Murtagas, kurį laikė žuvusiu... Panieka Murtago veide, kai atėmė iš Eragono Zaroką, esą raudonasis kardas priklausęs jam pagal paveldėjimo teisę kaip vyresniajam Eragono broliui...*

Eragonas sutrikęs sumirksėjo, mūšio triukšmas ir įkarštis pranyko, kraujo tvaiką užgožė malonus kadagių kvapas. Liežuviu perbraukė viršutinius dantis, norėdamas atsikratyti burną pripildžiusio tulžies skonio.

Murtagas.

Jau vien vardas Eragonui kėlė daugybę įvairių, skirtingų jausmų. Juk jam Murtagas patiko. Jis išgelbėjo Eragoną ir Safyrą nuo razakų po pirmojo nesėkmingo apsilankymo Dras Leoneje; rizikavo gyvybe, kad ištrauktų Eragoną iš Gileado; garbingai kovėsi Farten Dure; ir nepaisydamas neišvengiamai gresiančių kančių nepakluso Galbatorikso įsakymui – užuot paėmęs nelaisvėn, paleido Eragoną ir Safyrą po mūšio Degančiose Lygumose. Juk Murtagas nekaltas, kad Dvyniai jį pagrobė, kad jam prasikalė raudonasis drakonas Dyglys, kad Galbatoriksas sužinojo tikruosius Murtago ir Dyglgio vardus ir taip privertė juos prisiekti ištikimybę senąja kalba.

Neišeina dėl viso to kaltinti Murtago. Jis – likimo auka nuo pat savo gimimo dienos.

Ir vis dėlto... Murtagas gal ir prieš savo valią tarnauja Galbatoriksui, gal bjaurisi žvėriškumu darbų, kuriuos verčia daryti karalius, bet dalis jo, rodos, džiaugiasi nauja įgyta galia. Per vardenų ir Imperijos susirėmimą Degančiose Lygumose Murtagas nuviliojo nykštukų karalių Hrotgarą ir jį nužudė, nors Galbatoriksas to nebuvo įsakęs. Paleido Eragoną ir Safyrą, tai tiesa, bet tik įveikęs žiaurioje kovoje ir tik maldaujamas Eragono paleisti.

Be to, Murtagas pernelyg džiūgavo matydamas Eragono skausmą, kai atskleidė, jog jie abu yra Morzano – pirmo ir paskutinio iš trylikos Drakono Raitelių, Žodlaužių, išdavusių saviškius Galbatoriksui, – sūnūs.

Dabar, po mūšio praėjus keturioms dienoms, Eragonui į galvą top-telėjo kitoks paaiškinimas: *Galbūt Murtagas džiaugėsi matydamas, kaip kitą žmogų prislegia tokia pat siaubinga našta, kokią pats nešė visą gyvenimą.*

Buvo taip ar nebuvo, Eragonas įtarė, kad Murtagas prisiėmė naują vaidmenį kaip šuo, kuris, nuplaktas be kaltės, vieną dieną puola savo šeimininką. Murtagas buvo plakamas visą gyvenimą ir dabar gavo progą atkeršyti pasauliui, per mažai rodžiusiam jam gerumo.

Nesvarbu, ar Murtago širdyje dar liko kiek nors gėrio – jiedu su Eragonu dabar buvo mirtini priešai, nes Murtago priesaikos senąja kalba nepertraukiamom grandinėm amžinai susaistė jį su Galbatoriksu.